

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: **M. B.**
st. přísl. X
t. č. hlášen pobytem X
doručovací adresa: X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2022, č. j. OAM-42/ZA-ZA11-LE26-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 11. 3. 2022, č. j. OAM-42/ZA-ZA11-LE26-2022, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 60 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 3. 2022, č. j. OAM-42/ZA-ZA11-LE26-2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), které nabylo právní moci dne 5. 4. 2022, zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť má za to, že předložil závažné důvody, pro které není možné považovat v jeho konkrétní situaci zemi původu za bezpečnou, a že si žalovaný neopatřil dostatek aktuálních informací o zemi původu.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 13. 1. 2022. Jako důvod uvedl, že v Alžírsku pracoval jako rolník, ale jeho pole byla zničena požárem. Když se obrátil na policii, zadrželi ho. V Alžírsku nemá práci, nemá tam co jíst, jsou tam těžké životní podmínky. V rámci pohovoru dne 20. 1. 2022 žalobce doplnil, že se v listopadu 2021 obrátil na policii s žádostí o odškodnění za pole zničená požárem, policie ho však na týden zadržela a pak mu vyhrožovala, že pokud by se na ni žalobce obrátil znovu, byl by zatčen. Policie mu rovněž na základě jeho stížnosti zakázala pracovat. Žalovaný shromáždil v průběhu správního řízení informace o zemi původu, konkrétně materiál „Alžírsko, Hodnocení Alžírska jako bezpečné země původu“ (dále též jen „Zpráva o Alžírsku“) ze dne 2. listopadu 2021.
3. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že podle § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb. je Alžírsko tzv. bezpečnou zemí původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Žalobce neuvedl důvody, pro které by v jeho případě tato domněnka neplatila, pokud poukazoval na špatnou ekonomickou situaci v Alžírsku, ztrátu zaměstnání a výdělků a nedostatek dalších pracovních míst. Dále žalovaný uvedl, že žalobce do České republiky přicestoval přes minimálně tři různé země EU, v žádné z nich však žádost o mezinárodní ochranu nepodal. Z toho žalovaný dovodil účelovost žádosti žalobce. K tvrzení žalobce o tom, že byl po podání žádosti o odškodnění týden ve vazbě, žalovaný uvedl, že tato jediná konfrontace zjevně nedosahuje takového stupně intenzity, aby ji bylo možné označit za pronásledování nebo vážnou újmu podle zákona o azylu. Žalobce netvrdil, že by byl vystaven nestandardnímu či nehumánnímu jednání, mohl se případně obrátit o pomoc na příslušné orgány.
4. Dle shromážděných informací se sice Alžírsko potýká s určitými problémy v oblasti lidských práv, učinilo však pokrok. K problémům může docházet v případě odpůrců režimu nebo osob LGBT. Do těchto skupin osob však žalobce nespadá. Alžírsko je signatářem základních lidskoprávních úmluv a existuje tam systém opravných prostředků proti porušování lidských práv. Zpráva o Alžírsku sice připouští, že tato opatření mohou být nerovnoměrně, neefektivně či nedostatečně vymáhána, žalobce se však ani nepokusil je využít. Zároveň je zřejmé, že státní orgány v zemi původu o žalobce zájem nemají. Obavy žalobce z uvěznění a zabití jsou nadsazená a absurdní. Závěrem žalovaný odkázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva („ESLP“) ze dne 29. 4. 2019 ve věci *A. M. proti Francii* (stížnost č. 12148/18), ve kterém ESLP konstatoval, že v Alžírsku došlo od roku 2015 k zásadnímu institucionálnímu a legislativnímu vývoji, který vedl k posílení základních práv a svobod. Podle tohoto rozsudku v Alžírsku nehrozí lidem porušení čl. 3

Evropské úmluvy o lidských právech, ani pokud jde o teroristy. Tento závěr lze vztáhnout i na žalobce, který domněnku o bezpečnosti Alžírsku nevyvrátil.

III. Žaloba

5. Žalobce namítl, že žalovaný musí v každém jednotlivém případě zkoumat, zda ve vztahu k dotyčnému žadateli lze danou zemi považovat za bezpečnou. V případě žalobce tomu tak není. Žalovaný neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů pro vydání rozhodnutí, a proto řádně nezjistil skutkový stav. Ve svém rozhodnutí žalovaný nepracuje téměř s žádnými informacemi o zemi původu. Ze Zprávy o Alžírsku žalovaný odkazuje pouze na obecné informace, které nijak nesouvisí s důvody, pro které žádá o mezinárodní ochranu žalobce.
6. Žalobce předložil závažné důvody vyvracející domněnku bezpečnosti Alžírsku. Nemá přitom povinnost prokazovat, že by tam byl v horším postavení než jiní lidé prožívající stejné problémy. Problémy, kterým čelí příslušníci menšiny Berberů a opozice požadující nezávislost Kabýlie potvrzují i nezávislé zprávy o zemi původu, např. zpráva Amnesty International z 19. 9. 2019. Došlo k prudkému nárůstu zatýkání při pokojných protestech (studentů, politických aktivistů a aktivistů občanské společnosti, mnozí skončili ve vazbě). Šéf alžírské armády tehdy prohlásil, že požádal národní četnictvo, aby zabavilo a pokutovalo vozidla a autobusy směřující do hlavního města na příští protest. Jeden z demonstrantů zadržených v blízkosti univerzity Tizi Ouzou ve východní Kabýlii řekl Amnesty International, že ho vyslýchali ohledně členství v Hnutí za autonomii Kabýlie (MAK). A také kvůli tomu, že je mluvčím Unie pro Republiku Kabýlia (URK). Zadrželi ho kolem 9:00 a vyslýchali ho až do pozdního odpoledne. Většina zbytku zadržené skupiny byli členové politických stran, jako je MAK, Rally za kulturu a demokracii (RCD) nebo Fronta socialistických sil (FFS).
7. Žalovaný také nerespektoval ustálenou judikaturu správních soudů, podle které má žadatel o azyl toliko povinnost uvést konzistentní a důvěryhodnou výpověď. K tomu odkázal na judikaturu týkající se použití zásady „v pochybnostech ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“ a důkazního standardu přiměřené pravděpodobnosti. Žalobce z uvedených důvodů navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, neboť vzal v úvahu skutečnosti, které žalobce tvrdil a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Žalobce neprokázal, že by Alžírsko v jeho případě nebylo bezpečnou zemí původu. Poukazoval-li žalobce na problematiku příslušníků skupiny Berberů a s tím spojené protesty ve východní Kabýlii, to nijak nesouvisí s případem žalobce. Shromážděné informace o zemi původu žalobce jsou relevantní a dostatečně aktuální.

V. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání

statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonné podmínky (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

10. Žaloba je důvodná.
11. V posuzované věci byl aplikován § 16 odst. 2 zákona o azylu, podle něhož se jako zjevně nedůvodná zamítne žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, pokud žadatel neprokáže, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
12. Postup označení určitého státu za bezpečnou zemi původu je v souladu s tzv. procedurální směrnici. Podle čl. 36 odst. 1 procedurální směrnice platí, že třetí zemi, která je v souladu s touto směrnicí označena za bezpečnou zemi původu, lze po jednotlivém posouzení žádosti považovat ve vztahu k určitému žadateli za bezpečnou zemi původu, pouze pokud: a) žadatel má státní příslušnost této země, nebo b) žadatel je osobou bez státní příslušnosti a dříve v této zemi běžně pobýval, a zároveň žadatel nepředložil žádné závažné důvody pro to, aby tuto zemi nebylo možno v jeho konkrétní situaci považovat za bezpečnou a mohl tak být uznán za osobu požívající mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU.
13. Z bodu 46 preambule procedurální směrnice vyplývá, že se členské státy mohou rozhodnout, zda budou posuzovat bezpečnost země původu případ od případu, nebo zda označí země jako bezpečné přijetím seznamu těchto zemí. Rozhodujícím faktorem pro posouzení odůvodněnosti žádosti o mezinárodní ochranu je míra bezpečnosti žadatele v zemi jeho původu. Pokud lze třetí zemi pokládat za bezpečnou zemi původu, měly by mít členské státy možnost označit ji za bezpečnou a vycházet z domněnky, že je pro daného žadatele bezpečná, pokud žadatel neprokáže opak (bod 40 preambule).
14. Česká vnitrostátní úprava zvolila variantu seznamu bezpečných zemí původu, který se nejméně jedenkrát v kalendářním roce přezkoumává. Podle § 86 odst. 4 zákona o azylu ho stanoví vyhláškou ministerstvo vnitra. Podle § 2 bodu 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb. považuje Česká republika za bezpečnou zemi původu i Alžírsko (s účinností od 23. 3. 2019).
15. Vymezení bezpečných zemí původu je na členských státech, avšak při splnění požadavků plynoucích z procedurální směrnice. Otázkou, jakým způsobem má žalovaný v tomto ohledu postupovat, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v recentním rozsudku ze dne 12. 10. 2022, č. j. 10 Azs 161/2022–56 (předtím se problematice požadavků plynoucích z procedurální směrnice podrobně věnoval Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 20. 10. 2021, č. j. 41 Az 58/2020–52, č. 4270/2022 Sb. NSS).
16. Podle čl. 37 odst. 1 procedurální směrnice mohou členské státy vymezit země jako bezpečné jen tehdy, jsou-li splněna kritéria v příloze I směrnice. Podle těchto kritérií se země považuje za bezpečnou zemi původu, *„pokud lze na základě tamější právní situace, uplatňování práva v rámci demokratického systému a obecné politické situace prokázat, že v ní obecně a soustavně nedochází k pronásledování podle článku 9 směrnice 2011/95/EU, k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Při tomto hodnocení se vezme v úvahu mimo jiné rozsah, v jakém je poskytována ochrana proti pronásledování nebo špatnému zacházení prostřednictvím:*

a) příslušných právních předpisů země a způsobu, jakým se uplatňují,

b) dodržování práv a svobod stanovených v Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod nebo Mezinárodním paktu o občanských a politických právech nebo Úmluvě OSN proti mučení, a to zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 uvedené evropské úmluvy nelze odchýlit,

c) dodržování zásady nenavrácení podle Ženevské úmluvy,

d) systému účinných opravných prostředků proti porušování těchto práv a svobod.“

17. Zároveň musí členské státy zajistit pravidelný přezkum situace ve třetích zemích označených jako bezpečné (čl. 37 odst. 2 procedurální směrnice), a to nejméně jedenkrát v kalendářním roce (viz též rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 19. 5. 2022, č. j. 41 Az 19/2021-37, nebo ze dne 30. 6. 2022, č. j. 41 Az 47/2021-26).
18. Naplnění uvedených požadavků na zařazení třetí země na seznam bezpečných zemí původu podléhá soudnímu přezkumu, a to včetně možnosti zhodnocení např. kvality zprávy o bezpečnosti té či oné země, která prakticky nahrazuje povinnost ministerstva shromáždit ke každé žádosti aktuální informace o zemi původu, jež mají relevanci s ohledem na azylový příběh konkrétního žadatele (viz již odkazovaná judikatura či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2022, 5 Azs 289/2021-43).
19. Z uvedeného vyplývá, že rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona o azylu musí být založeno na takových podkladech, obsažených ve spise, které jednoznačně dokládají, že daná země v souladu s procedurální směrnici a zákonem o azylu stále splňuje podmínky nezbytné pro její zařazení na seznam bezpečných zemí původu. K námitce žalobce proto bylo na místě se zabývat nejprve touto podmínkou. Teprve poté by bylo možné přistoupit k posouzení toho, zda se žalobci (žadatel) podařilo vyvrátit domněnku bezpečnosti země původu.
20. Krajský soud v posuzované věci dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není založeno na podkladech, jež by dokládaly splnění nezbytných podmínek pro zařazení Alžírsko na seznam bezpečných zemí původu (ke stejnému závěru v obdobném případě dospěl Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 31. 8. 2021, č. j. 41 Az 8/2022-37).
21. Žalovaný svůj závěr o bezpečnosti Alžírsko založil na Zprávě o Alžírsku z listopadu 2021. Vedle této zprávy pak žalovaný odkázal na rozsudek ESLP ze dne 29. 4. 2019 ve věci *A. M. proti Francii*, č. 12148/18. Žalovaný o žádosti žalobce rozhodoval v březnu 2022.
22. Krajský soud se nejprve zaměřil na otázku, zda ze Zprávy o Alžírsku lze dovodit naplnění jednotlivých kritérií podle Přílohy I procedurální směrnice, resp. § 2 písm. k) zákona o azylu. Z této zprávy žalovaný do odůvodnění napadeného rozhodnutí převzal konstatování, že v Alžírsku nedochází obecně a soustavně k pronásledování, mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení a trestání. Nehrozí tam svévolné násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Žalovaný zmínil, že Alžírčané zemi neopouštějí z důvodů předvídaných zákonem o azylu, což zřejmě dovozuje z části věnované počtu žadatelů o mezinárodní ochranu a azylantů v ČR. Žalovaný pak uzavřel, že Alžírsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech.
23. Informace, které by podle žalovaného měly dokládat, že Alžírsko splňuje podmínky pro jeho označení za bezpečnou zemi původu, však svědčí spíše o opaku – tedy že Alžírsko příslušná kritéria nesplňuje. Zpráva o Alžírsku sama připouští, že Alžírsko nelze považovat za bezpečnou zemi původu ve vztahu k určitým skupinám osob. Výslovně zmiňuje

sexuální menšiny a politické odpůrce. Je sice pravdou, že žalobce nelze do žádné z těchto kategorií zařadit. To však pro zařazení Alžírsku na seznam bezpečných zemí původu podstatné není. Podstatné je, zda byly naplněny předpoklady pro aplikaci zjednodušeného režimu (konceptu bezpečných zemí původu ve smyslu § 16 odst. 2 zákona o azylu) při posouzení žádosti žalobce.

24. Jak shrnul Krajský soud v Brně již v rozsudku ze dne 31. 8. 2021, č. j. 41 Az 8/2022–37, od jehož závěru není důvod se odchýlit ani v této věci, Zpráva o Alžírsku obsahuje v podkapitole 2.1 týkající se dodržování lidských práv tvrzení, že v Alžírsku obecně a soustavně nedocházelo k pronásledování ani špatnému zacházení. Ani příslušníci sexuálních menšin nebyli systematicky a cíleně pronásledováni. Nedostatečná byla ale jejich ochrana, i vzhledem k tomu, že trestní zákoník kriminalizuje sex osob stejného pohlaví. Ve vztahu k politickým oponentům pak tato zpráva přiznává, že dochází k jejich trestnímu stíhání v důsledku širokého výkladu příslušných právních norem. A také bývá porušováno jejich právo na spravedlivý proces. Ve zprávě chybí bližší hodnocení toho, zda nebo jak často v praxi dochází k trestnímu stíhání homosexuálů a jaké se jim případně ukládají tresty. Poznámka pod čarou pouze zmiňuje, že alžírský trestní zákon kriminalizuje „neslušnost na veřejnosti“ a sexuální vztahy stejného pohlaví trestem odnětí svobody až na tři roky a pokutou 10 000 dinárů. Přitom právě četnost trestního stíhání v praxi a přísnost ukládaných sankcí bude rozhodovat o tom, zda se kriminalizace homosexuality bude rovnat pronásledování (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 7. 11. 2013 ve spojených věcech C-199/12 až C-201/12, *X, Y a Z proti Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel*). Zpráva rovněž neuvádí žádné bližší podrobnosti ohledně postihování politických oponentů. Dospívá však k závěru, že ve vztahu k těmto dvěma kategoriím osob nelze Alžírsko vůbec považovat za bezpečnou zemi původu.
25. Ze Zprávy o Alžírsku tedy jasně vyplývá, že tuto zemi nelze považovat za bezpečnou ve vztahu ke všem kategoriím jeho obyvatel. Již tato skutečnost Alžírsko diskvalifikuje z možnosti umístění na seznamu bezpečných zemí původu. Aby totiž mohlo dojít k označení určité země za bezpečnou, musí splňovat příslušná kritéria ve vztahu k celému svému území a všem kategoriím osob. Procedurální směrnice totiž – na rozdíl od její předchůdkyně (směrnice 2005/85/ES o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka) – nepočítá s možností označení země za bezpečnou s personálními či teritoriálními výjimkami (k tomu podrobněji viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2. 3. 2022, č. j. 41 Az 2/2022 – 48). Takové zjištění vylučuje, aby bylo Alžírsko zařazeno na seznam bezpečných zemí původu.
26. Informace obsažené ve Zprávě o Alžírsku tedy nejenomže popírají bezpečnost této země ve vztahu k určitým skupinám osob, ale zároveň dostatečně nedokládají zejména obecnou dostupnost ochrany před případným pronásledováním nebo špatným zacházením. I v případě, že se samotný stát obecně a soustavně nedopouští pronásledování vlastních občanů, daná země nemůže být bezpečná, pokud příslušné státní orgány obecně nejsou schopny nebo ochotny poskytovat před pronásledováním či špatným zacházením dostatečnou ochranu. Na tuto otázku přitom nedává Zpráva o Alžírsku uspokojivou odpověď. Kromě toho, že zpráva připouští nedostatečnou ochranu sexuálních menšin, k obecné dostupnosti ochrany před pronásledováním nebo špatným zacházením se pouze v podkapitole 2.4 uvádí, že v Alžírsku existuje systém opravných prostředků proti porušování lidských práv a svobod; tato opatření ale státní orgány vymáhají nerovnoměrně, neefektivně a v některých oblastech nedostatečně. Právně vymáhat nelze

ani rozhodnutí mezinárodních orgánů. Dále se zde uvádí, že řada domácích skupin pro lidská práva fungovala s různým stupněm vládního zmocnění a spolupráce. Kapitola 2.1 pak uvádí, že ústava sice zakotvuje nezávislost justice, ale existuje zde tlak ze strany civilní vlády a armády.

27. Ze Zprávy o Alžírsku neplyne, že by se žalovaný zabýval naplněním kritérií procedurální směrnice dle čl. 37 odst. 1 a Přílohy 1 (viz bod 16 shora). Nezkoumal příslušné právní předpisy týkající se poskytování ochrany před porušováním lidských práv a způsob jejich uplatňování. Nezabýval se činností policie či dalších orgánů, které by měly ochranu poskytovat. Nevěnoval se otázce, zda policie efektivně šetří případy a chrání práva občanů a nedochází často ke svévoli či výraznému ovlivňování činnosti těchto složek třetími osobami. Ze zprávy není jasné, do jaké míry v Alžírsku funguje účinný právní systém, který by odhaloval, stíhal a trestal jednání, která představují pronásledování nebo špatné zacházení ze strany soukromých subjektů. Naopak připouští, že opravné prostředky nejsou vždy efektivní a justice čelí různým tlakům.
28. Ze všech kritérií, která procedurální směrnice vyžaduje, se Zpráva o Alžírsku vyjadřuje pouze k tomu, že vláda poskytuje ochranu před navrácením uprchlíků, tedy dodržuje zásadu non-refoulement. Dále sice uvádí výčet lidskoprávních úmluv, které Alžírsko ratifikovalo, chybí však informace o jejich dodržování. Zpráva naopak připouští, že v praktickém uplatňování základních lidských práv existují problémy. Ve vztahu k ostatním kritériím je však tato zpráva naprosto nedostatečná.
29. Zpráva o Alžírsku tedy neposkytuje dostatek informací, ze kterých by plynulo, že v Alžírsku je obecně dostupná ochrana před pronásledováním nebo špatným zacházením ze strany nestátních původců. Pokud tedy žalobce napadá tuto zprávu a namítá, že z ní neplyne dostatečná opora pro zamítnutí jeho žádosti pro zjevnou nedůvodnost v režimu § 16 odst. 2 zákona o azylu, jedná se o námitku důvodnou. Zařazení Alžírska na seznam bezpečných zemí původu z těchto důvodů odporuje přímo účinným požadavkům Přílohy I procedurální směrnice a § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Ve smyslu čl. 95 odst. 1 in fine Ústavy tu proto pro rozpor s § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu (transponujícím čl. 36 odst. 1 ve spojení s Přílohou I procedurální směrnice) nelze použít § 2 bod 2. vyhlášky.
30. Jak bylo již výše uvedeno, určitou zemi lze považovat ve vztahu ke konkrétnímu žadateli za bezpečnou zemi původu, pouze pokud k jejímu označení za bezpečnou došlo v souladu s podmínkami stanovenými procedurální směrnicí a zákonem o azylu. Teprve v případě splnění této podmínky lze použít § 16 odst. 2 o azylu a jím předvídanou vyvratitelnou domněnku bezpečnosti země původu. Předpoklady označení za bezpečnou zemi původu však Alžírsko v této věci nesplnilo. Necelé tři stránky posouzení bezpečnosti země ve zprávě Hodnocení Alžírska, ze kterých plynou spíše informace o jeho nebezpečnosti, nedávají k řazení Alžírska mezi bezpečné země dostatečně kvalitní podklad. Odkaz na rozsudek ESLP ze dne 29. 4. 2019 ve věci A. M. proti Francii, je pak téměř tři roky starým zdrojem.
31. Na místě je poukázat též na skutečnost, že podle Zprávy o Alžírsku považovaly tuto zemi za bezpečnou i další státy, včetně např. Nizozemí. Právě Nizozemí však v důsledku vnitrostátní judikatury (rozsudek ze dne 7. 4. 2021, NL:RVS:2021:738, k jehož obsahu podrobněji viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2022, č. j. 10 Azs 161/2022 – 56) přistoupilo k vyškrtnutí právě Alžírska v důsledku zhoršení situace ze seznamu bezpečných zemí.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

32. Soud shledal důvodnou námitku žalobce, že žalovaný neshromáždil aktuální a relevantní podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaný aplikoval koncept bezpečné země původu, aniž by řádně doložil splnění příslušných kritérií, že Alžírsko může být za bezpečnou zemi považováno. Skutkový stav tedy nebylo možné vzít za podklad pro vydání napadeného rozhodnutí, což je vada, pro kterou bylo na místě napadeného rozhodnutí zrušit [§ 76 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s.]. Ve světle těchto důvodů by bylo nadbytečné se zabývat dalšími námitkami žalobce, neboť odstranění vytýkané vady může na jím uplatněnou argumentaci vrhat zcela jiné světlo, resp. může být důvodem k vedení standardního azylového řízení.
33. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud vůči žalovanému přiznal náklady na poštovním, jak vyplývají ze spisu. Žalovaný úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 4. listopadu 2022

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně